

TIỂU PHẨM TUYÊN TRUYỀN CHỦ ĐỀ: KÍNH TRỌNG ÔNG BÀ CHA MẸ

Nhân vật:

- Phương (cháu): 1 đứa trẻ sinh ra và lớn lên trong một gia đình khá giả ở thành phố. Vì được nuông chiều từ nhỏ nên chẳng bao giờ nghe lời ai.
- Hồng (bà ngoại): 1 cụ già hiền lành, sống ở quê. Ngày sinh nhật của cháu bà lên thăm.
- Lan (mẹ của Phương): 1 người phụ nữ hiền lành, vì thương con nên ít khi la con mình.

Kịch gồm 3 cảnh:

Cảnh 1: Bà ngoại từ quê lên để chúc mừng sinh nhật cháu gái.

Bà từ ngoài đi vào tay xách một ít bánh trái:

Mẹ Phương: Ôi! Mẹ. sao mẹ lên mà không nói con ra đón, mẹ vào nhà nhanh kéo nấng.

Bà ngoại: Không sao đâu con, tụi con trăm công nghìn việc mẹ tự lên được mà.

Mẹ Phương: Con xin lỗi. Thôi, mẹ ngồi xuống uống nước, nghỉ tí đi cho khoẻ.

Ngay lúc đó, Phương từ trong nhà chạy ra, tay ôm một đồng búp bê .... Phương đứng lại nhìn ngoại như một người xa lạ.

Mẹ Phương: Chào ngoại đi con.

Phương (vẻ mặt khó chịu): Ai, ngoại con đây hả? Con không tin đâu, con không bao giờ có bà ngoại vừa già, vừa ăn mặc rách rưới, lỗi thời thế này đâu?

Mẹ Phương: Ai cho con nói như thế hả, đây là bà ngoại của con, thừa ngoại ngay?

Ngoại: Thôi! Không sao đâu, chắc lâu nay không khi nào cháu gặp mẹ nên không nhận ra thôi. Phương, ngoại có quà từ quê lên cho con nè, qua đây với ngoại con.

Phương: Ai là cháu của bà chứ?

Nói rồi Phương quay mặt bỏ đi, gương mặt bà đổi sắc ánh mắt đượm buồn.

Mẹ Phương: Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ. Con sẽ dạy dỗ bé Phương lại, cung chiều nó quá lại đâm ra hư. Mẹ vì con mà tha lỗi cho con bé nghe mẹ.

Ngoại: Mẹ không sao đâu, con đừng lo.

Mẹ Phương: Thôi! Mẹ vào phòng nghỉ nhé, để con đi chợ trưa nay nấu cho mẹ một bữa thật ngon.

Ngoại: Ồ! Con đi đi.

Nói rồi mẹ Phương xách giỏ đi chợ, bà ngoại vào phòng.

Cảnh 2: Sinh nhật Phương

Bạn của Phương tới nhà Phương từ rất sớm, cùng Phương chơi đồ chơi của Phương.

Ngay lúc đó, ngoại Phương ra mang theo 1 đĩa bánh kẹo.

Ngoại: Ngoại có ít bánh kẹo, các cháu ăn cho vui nhé.

Bạn Phương: Ai đây Phương? Ngoại Phương à!

Phương: Ngoại đâu mà ngoại, người giúp việc nhà tớ đây!

Phương ngán mặt lên nhìn bà ngoại mình, nói xong lại tiếp tục chơi.

Bạn Phương: Ủa chứ sao bà nói bà là ngoại Phương.

Phuong (bực mình): Ngoại đâu chứ.

Quay lại ngoại mình: Bà vào trong đi, ở đây không có việc của bà.

Ngoại Phuong lẳng lẳng vào trong, mắt ngán lệ.

Từ lúc đó cho đến cuối bữa tiệc ngoại Phuong không bước ra khỏi phòng nữa.

Sau bữa tiệc Phuong ôm đống quà mở ra xem.

Ngoại Phuong ra, lẳng lẳng nhìn từ phía sau rồi quay vào. Mẹ Phuong thấy được nỗi buồn từ đôi mắt mẹ mình.

Mẹ Phuong nói với ngoại: Mẹ ơi, lỗi là ở con con không dạy dỗ bé Phuong, để nó hỗn với mẹ, mẹ cho con xin lỗi.

Ngoại Phuong: Không sao đâu con, mẹ chỉ hơi buồn thôi. Mẹ hơi mệt, thôi mẹ vào ngủ đây. Nói rồi ngoại Phuong quay đi.

Cảnh 3: Mẹ Phuong nói chuyện với Phuong

Phuong: Mẹ xem con có nhiều quà không này, bạn con tặng con toàn quà con thích thôi.

Mẹ Phuong: Ừ, quà đẹp lắm, nhưng con vẫn còn món quà mà con chưa nhận.

Phuong: Quà gì của ai hả mẹ?

Mẹ Phuong: Đó là chiếc khăn tay, do chính bà ngoại đã缝 cho con. Nhưng con đã làm ngoại buồn. Sao con lại làm thế?

Phuong (đổi sắc mặt): Lại ngoại, con đã nói với mẹ rồi, con không có bà ngoại như thế!

Mẹ Phuong: Con nghe mẹ nói nè. Con biết không, đừng bao giờ nhìn bề ngoài của bà ngoại mà xa lánh ngoại. Mẹ có được sống như hôm nay là nhờ vào sự tận tảo của ngoại. Ông ngoại mất sớm, một mình ngoại nuôi mẹ và các dì, các cậu con lớn lên. Một tay ngoại đi làm để nuôi mẹ ăn học. Từ nhỏ tới giờ bao nhiêu lần đau ốm, bao nhiêu lần mẹ vấp ngã trong cuộc sống, ngoại đều là người bên cạnh mẹ. Ngày con ra đời, ngoại là người đưa mẹ đến bệnh viện, con ra đời trên bàn tay của ngoại đó, con biết không? Năm con 2 tuổi, con bị sốt cấp tính, ba con đi công tác xa. Ngoại nghe tin con ốm, chạy từ quê lên thành phố từ lúc 2 giờ sáng vào bệnh viện để chăm sóc con thay mẹ. Nếu ngày đó không có ngoại thức mấy đêm liền, có lẽ giờ con không còn tồn tại trên cõi đời này để được sống đầm ấm đây đủ như thế này đâu. Con hãy nghĩ lại những gì con nói với ngoại đi. Mẹ tin con của mẹ biết suy nghĩ.

Phuong (hoàn toàn thay đổi sắc mặt): Ôi! mẹ, con xin lỗi... Rồi Phuong chạy ra như đang tìm kiếm ...

Ngay lúc đó, ngoại Phuong ra lấy cốc nước, Phuong chạy đến ôm chầm lấy ngoại.

Phuong: Ngoại ơi, con xin lỗi, con sai rồi, ngoại tha lỗi cho con nghe ngoại.

Ngoại: Ngoại chẳng oán trách gì con đâu. Con cố gắng học tốt và vâng lời ba mẹ cho ngoại là ngoại vui rồi.

Phuong: Dạ, con biết rồi, từ nay con sẽ ngoan. Ngoại ở lại chơi với con vài ngày nữa nghe ngoại.

Ngoại: Ừ, ngoại sẽ ở lại chơi với con, cháu của ngoại đã hiểu ra, ngoại vui lắm.

Lúc đó mẹ Phuong từ trong bước ra

Mẹ Phuong: Thôi, mời mẹ vào ăn cơm. Phuong, con lấy bát đĩa đi con.

Phuong: Dạ, vâng.

Tiểu phẩm của lớp 6/1 đến đây là kết thúc. Lớp 6/1 mong muốn sự ngộ nhận của bé Phương là sự thức tỉnh của những bạn không biết kính trọng ông bà. Hãy là những đứa trẻ ngoan, những đứa cháu biết vâng lời và kính trọng người lớn nhé các bạn.

Cảm ơn các bạn đã đón xem.

Tác giả: Nhóm học sinh Trường THCS Nguyễn Văn Trỗi, Phú Ninh, Quảng Nam